

1993 sammen med kommunerne fået skabt grundlaget for ekstra 120.000 pasningstilbud.

Jeg er nødt til at sige, at disse 120.000 ekstra pasningstilbud altså ikke var kommet af sig selv, hvis vi ikke havde turdet tale om det. De er kommet, fordi vi vedholdende har talt om det. De er kommet, fordi vi i forhandlingerne med kommunerne og i de økonomiske aftaler vedholdende år for år har taget hensyn til dette behov. Der er blevet bygget nye vuggestuer, børnehaver, fritidshjem osv.

Der er stadig ventelister, ja, men vi har gjort store fremskridt, og de ventelister, der er, skal jo ses i lyset af, at efterspørgslen efter dagtilbud er steget som følge af den forøgede beskæftigelse – det er godt – og at flere dermed også har fået et pasningsbehov. Det skal også ses i lyset af, at sort dagpleje er erstattet af almindelige dagtilbud – det er også godt og rigtigt og trykshedsskabende – og endelig, at fødselstallet er øget mere, end nogen kunne forudse, og det er også fornuftigt og godt for os alle sammen.

Dækningsgraden er steget. Ca. tre fjerdedele af de 0-9-årige har nu et pasningstilbud mod to tredjedele, da vi startede for 5 år siden. Det er nu ikke så ringe endda. Kommunerne har i lyset af det resterende udækkede behov fortsat i 1998 sat daginstitutionsbyggeri og pasningstilbud højt på dagsordenen. Jeg er overbevist om og forventer, at de sidste kommuner også snart kommer med, men det handler jo ikke kun om antallet af pladser. Det handler også om at udvikle kvaliteten og fleksibiliteten bl.a. med hensyn til åbningstider.

Det tredje tema, som jeg vil nævne, er, at det offentlige er gået foran, sådan som det offentlige skal, når vi har mulighed for det. Gennem overenskomster er det offentlige gået foran med bedre rammer for børnefamiliernes vilkår og arbejdsliv. På det offentlige arbejdsmarked er man faktisk langt fremme, ja, vi kan tale om et foregangsftalesæt.

Man er langt fremme med at indgå rammeaftaler, som skal lette mulighederne for at arbejde i hjemmet, når der er særligt behov derfor. Bestræbelserne på at begrænse overarbejde og omsætte det til afspadsering skal også ses i den sammenhæng. Den enkelte medarbejder har fået bedre mulighed for at variere sin arbejdstid over ugen og over året, og på mange områder er der allerede, som jeg sagde før, mulighed for at arbejde hjemme i forbindelse med børns sygdom. På barnets første sygedag er der hel eller delvis frihed til pasning med løn, og samtidig er

der mulighed for deltid på stort set alle statslige områder.

Staten giver fuld løn under barsel. Orloven kan påbegyndes 6 uger før forventet fødsel, hvor der er overenskomstmæssig ret til 4 uger. Statsansatte har fået ret til i alt 10 omsorgsdage pr. barn. Omsorgsdagene kan anvendes fleksibelt i tilknytning til barselorloven, før forventet fødsel eller efter de 24 ugers barsel. De kan også anvendes uden tilknytning til barselorloven enten som enkelte dage eller timer.

Kort sagt, overenskomstaftalerne på det offentlige arbejdsmarked er et foregangseksempel. Nu gælder det om at få det fulgt op på det private arbejdsmarked.

Hvad er der så behov for at følge op med? Som jeg sagde, vi er kommet langt. Vi skal videre herfra, og alle skal yde et bidrag: arbejdsgivere og lønmodtagere i deres overenskomster, kommunerne, regering og Folketing. På den enkelte arbejdsplads skal der ydes bidrag, og naturligvis skal den enkelte familie foretage sine valg.

Børnepasningsorloven er blevet populær, så populær, at vi måtte justere den undervejs. Dens succes skyldes ikke, at det er et arbejdsmarkedspolitisk instrument, som det hedder, dens succes skyldes først og fremmest, at den opleves som et stort fremskridt i udviklingen af mere familievenlige velfærdssamfundsforhold.

Der er kritik af, at ydelsen er for lav. Må jeg ikke sige, at hvis statskassen var ubegrænset, ville vi da også gerne, at den kunne være endnu bedre. Jeg har nu altid ment, at det ikke er nogen kunst som politiker at stille sig op og sige: Staten må yde mere. Jeg ved godt, at der er mange, der mener det. Jeg mener det ikke. Når man ser på den samlede kompensation fra orlovsydelsen, sparede pasningsudgifter og i nogle kommuner et supplerende tilskud, giver ordningen dog et ganske pænt tilskud til familierne.

I de statslige overenskomster er der allerede puljer til supplement og til fuld løn under uddannelsesorloven. Sådanne puljer burde efterhånden også kunne udbredes til hele arbejdsmarkedet og burde efterhånden også kunne udbredes til børnepasningsområdet.

Som sagt, jeg håber ikke, at vi i dag under vores debat, selv om det er valgår i år, får en diskussion og en konkurrence om, hvem der nu kan tilbyde befolkningen mest guld. Vi skal tilbyde befolkningen de smukkeste grønne skove også på dette felt. Vi skal indrette alle vores